

mluví o zřízencích podniků státních a zemských, jedná se taktéž o osoby ve služebním poměru. Na několika místech užívá zákon výrazu »pracovní výdělek« (§§ 4 a 6) (srovnej také nálezy Budw. 6963/09, 12.147/18).

Nelze také nepřihlédnouti k tomu, že i další zákony, upravující sociální pojištění zaměstnanců, a to zákon o nemocenském pojištění č. 33/1888 ř. z., jakož i zákon o pensijním pojištění č. 1/1907 ř. z. a jejich novely, stanoví pro pojistnou povinnost jako předpoklad existenci pracovního, služebního nebo učňovského poměru, a že není přesvědčivého důvodu pro jiný podklad pojistné povinnosti úrazové.

Z toho se podává závěr, že úrazový zákon rozumí pod výrazem »dělník« toliko ony osoby, které jsou v podniku zaměstnány na podkladě poměru pracovního (služebního, učňovského).

Takovýto poměr, jenž předpokládá, aby zaměstnanec svobodně převzal závazek konati zaměstnavateli práce a podřídití se jeho disposiční moci, nutno posuzovati podle práva soukromého jakožto právní poměr, plynoucí z uzavřené smlouvy služební (učňovské) (srovnej na př. Boh. A 4330/25).

Nález ze dne 4. února 1938 č. 2052/36-4.

Před účinností zák. č. 69/35 Sb. nepříslušelo okresnímu úřadu zakročití podle § 102 čes. ob. zřiz. proti usnesení obecního zastupitelstva o zavedení obecní dávky, jež podle tehdy platného ustanovení § 35, odst. 3 fin. nov. č. 329/21 Sb. bylo vyhraženo vládě.

Podle § 102 ob. zřiz. čes. bylo zakázáno obci politickým úřadem provedení usnesení obecního zastupitelstva, podle něhož mohla býti zavedena v obci nová obecní dávka z pobočných závodů a detailních prodejen průmyslových podniků.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu namítá, že žalovaný úřad nebyl v daném případě oprávněn vůbec k tomu, aby na základě § 102 obec. zřiz. zakazoval výkon usnesení obecního zastupitelstva.

V tom jest stížnosti přisvědčiti, přihlédne-li se k ustanovení § 35, odst. 3 zák. č. 329/21 Sb. v jeho původním znění, jak platil před novelisací, provedenou zákonem č. 69/35 Sb. Předpis ten zněl: »Dávka, o které by vzorná pravidla nebyla vydána, nebo která by měla býti vybírána podle pravidel odchylných od oněch vládou vydaných nebo vyššími sazbami než za přípustné prohlášenými, může býti vybírána jen s povolením vlády«.

Dnes jde o případ, kde vzorcová pravidla vydána nebyla. Pro takový případ plyne z § 35, odst. 3 cit. zák., že jedině vládě mělo zůstatí vyhraženo rozhodovati o tom, zda v určité obci možno zavéstí obecní dávku, pro niž nebyla vydána vzorcová pravidla. Rozhodování vlády jako úřadu povolujícího není tu snad omezeno jen na úvahy o účelnosti dávky, nýbrž patří sem i úvaha o tom, zda snad povolení konkrétní dávky jest zamítnouti již proto, že dávka ta se přičí platným zákonům, pokud ovšem se otázka

zákonitosti nestala předmětem žádného instancního řízení a nebyla v něm judikátně vyřešena. Tak jest konstantně vykládán obsah práva povolovacího.

Jest sice pravda, že oficiální péče o zákonitost obecní správy jest v odst. 2, § 102 čes. obec. zřízení všeobecně dána úřadu okresnímu. Tento předpis však nemůže platiti pro případ, kde zákon určitý úsek činnosti obce podřadí přímo péči orgánu výkonné moci in concreto nejvyššího, jakým jest vláda ve smyslu § 80 úst. listiny. Neboť kontrolou zákonitosti, kterou by v takovém případě vykonal okresní úřad, byla by vládě po případě úplně odňata možnost vykonati pravomoc, která jest jí dispozicí zákona výslovně přidělena. Tak jest tomu právě v případě § 35, odst. 3 cit. zák., kde by zákaz výkonu unesení obecního zastupitelstva zabránil obci vůbec, aby své usnesení vládě předložila a o její schválení se ucházela, čímž ovšem bylo by zároveň vládě znemožněno vyvinouti zákonem jí uloženou pravomoc.

Nebylo tedy v daném případě podkladu pro použití § 102 čes. obec. zřiz.

Nález ze dne 3. února 1938 č. 5876/35-3.

Ke zřízení hrazení, jež se nezřizuje proti třídě neb ulici, je třeba stavebního povolení podle § 27 čes. stav. řádu (zákon č. 5/1889 z. z. čes.), je-li hrazení součástí stavby, která vyžaduje stavebního konsensu.

Hrazení není součástí stavby, není-li zřizováno na stavebním pozemku, na kterém je zřízena tato stavba.

Podle § 27 stav. řádu českého (zákon č. 5/1889 z. z. čes.) je pro zřízení hrazení třeba stavebního povolení jen tenkrát, zřizuje-li se hrazení proti třídě nebo ulici. Stavební řád tu vychází z předpokladu, že zřízením hrazení nenastává zpravidla ohrožení veřejných zájmů, a proto předpisuje stavební povolení jen tenkrát, když hrazením mohou býti ohroženy ony speciální veřejné zájmy, které vyplývají ze vztahu hrazení k veřejným zájmům komunikačním.

Ustanovení stav. řádu, že ke zřízení hrazení je třeba stavebního povolení jen tehdy, jde-li o hrazení proti třídě nebo ulici, má arci svůj smysl jen tenkrát, jestliže je hrazení samostatným stavebním objektem, neboť jen tehdy je na místě rozlišovati mezi jednotlivými druhy »staveb«, o nichž stav. řád mluví v § 27, odst. 1. Jestliže však hrazení je součástí »stavby«, pak arci není možno říci, že by nebylo pro ně třeba stavebního povolení, neboť otázku tu nutno zodpověděti podle toho, co stav. řád předpisuje právě pro ten druh »stavby«, jejíž součástí hrazení je. Tato úvaha došla svého vyjádření již také v judikatuře tohoto soudu, zejména v nálezu Boh. A 4858/25.

Ovšem otázka, kdy je hrazení součástí stavby, která vyžaduje stavebního konsensu, musí býti řešena v první řadě z ustanovení stavebního řádu. Za jisté je pokládati, že o součásti stavby